

PASSEJANT LA BURRETA

Quan anem d'excursió, sobretot si són marxes llargues o de més d'un dia, sovint he sentit a més d'un company comentar que estaria bé dur un burret per a portar el pes. Quan tenim xiquets no podem fer eixides molt llargues perquè els xiquets es cansen, o es cansen els pares de portar-los. Així que buscant una manera de poder fer rutes més llargues amb els xiquets sense els inconvenients del pes hi ha una solució fàcil: dur un burret amb el pes i els xiquets (si es cansen). La veritat és que la idea ja em rondava pel cap fa temps i havia trobat diferents llocs on llogaven rucs d'albarda per a dur la impedimenta, però els més propers estaven al Pirineu. Quina va ser la meua sorpresa el trobar durant l'excursió a les "Muntanyes d'Alacant" als peus de Bèrnia un cartellet anunciant un [burro-taxi](#) a la Vall d'Ebo. Hem va faltar temps per a mirar a la web i vore que oferien i, llogaven rucs d'albarda per a un o més dies. Exactament el que buscava i ací a la vora com qui diu. Així que el mateix divendres que els pelegrins pujaven cap a Penyagolosa vam agafar els atifells i vam fer camí cap a la Vall d'Ebo. Vam plantar la tenda a la [zona d'acampada](#) del poble i vam parlar (abans de parar la tenda) amb Jean Paul que és qui lloga els rucs, que ens va explicar totes les activitats que ofereix (que en són moltes) i ens va dir que normalment amb els rucs la primera vegada fa una ruta d'iniciació pels voltants d'Ebo per a acostumar-se al tracte i viatge amb rucs. Total que vam quedar per l'endemà.

L'endemà va eixir gris i plujós, per tant vam aprofitar per fer visita a la [cova del Rull](#), a la mateixa Vall d'Ebo; al poble, i vam passar el dia a cobert. El diumenge es va alçar per fi un dia clar i ras, sense núvols i amb un airet fresc de primavera. Ja des de bon matí els xiquets estaven delerosos d'anar a vore els rucs, però per diverses raons se'ns va fer un poc tard per començar. Així a les deu passades començarem la ruta. Ruta curta però interessant i que bé mereix dedicar-li les 4 o 5 hores que recomana Jean Paul i no les 2 en què la vam completar nosaltres. L'excursió discorre tota l'estona per camins asfaltats o pistes de terra que es van complicant progressivament, com correspon a una ruta d'iniciació.

Eixim de la vora del riu Girona i Jean Paul ens acompanya un tros amb les recomanacions de com guiar l'animal i insistint-mos molt que no el deixem aturar-se a menjar, sobretot al principi. Vista l'experiència de l'any passat amb el [carro](#) li fem cas i no deixem que la burra faça intenció de menjar. Llevat d'això, Lulú, que és el nom de la burra, es porta molt bé. Ens duu als xiquets (dos si són xicotets) i la manta i la berena per a que no ens faça mal l'esquena. El primer tros de ruta fins a la font de la Serra discorre pels camps propers al poble que estan coberts del verd i

les flors de la primavera.

Després de la font venen les primeres pujades. Passem les runes de l'antic poblat morisc de la Serra i un poc més avant, just després de passar una olivera plantada pels moriscos trobem el començament del bucle que farem, fins ací el camí d'anada i tornada és el mateix i està balissat amb fletxes blanques al terra. Seguim ara el camí asfaltat, ja retornarem més tard per un camí de terra que davalla amb forta pendent. Un tros més avant deixem el Sender Local dels Tolls que havíem seguit des de l'eixida del poble. Seguim recte pel camí que puja cap als Penyals on, després d'una forta costera, arribem finalment i comencem a vore el paisatge des d'una altra perspectiva. Passem per la vora dels vells corrals dels Penyals i encetem la darrera costera del dia, assolint per fi una zona més plana, clapejada de camps de cultiu d'oliveres i ametlers, voltats de matolls i alguns pins de repoblació.

Passem per dalt del barranc de la Basseta i del de la Junquera arribant al pla del Figueralet, quasi completament cultivat. Ací trobem un parell de pous d'aigua clara i alguns exemplars de carrasca que s'han lliurat dels incendis gràcies a la protecció dels cultius.

Passem els corrals del Figueralet, un d'ells convertit ara en habitatge amb un gust un tant discutible, i comencem la baixada de retorn cap a la Serra.

La pista, poc transitada, passa per un grupet de carrasques i comença una baixada amb forta pendent que ens duu als peus de la Muntanyeta, tornant a passar en sentit contrari per l'olivera d'abans, per la Serra i per la font del mateix nom, retornant al poble. En total són quasi 10 km que cal agafar-se'ls amb calma. Els xiquets, al final, també acaben cansats i necessiten baixar del ruc i estirar les cames o parar a fer un mos, moment que podem aprofitar per lligar llarg la ruqueta i deixar-la pasturar. Podem aprofitar per fer fotografies, observar les magnífiques vistes de la vall o les diferents construccions rurals que ens trobem pel camí.

La propera ruta ja la farem de tot el dia, ja vos contarem.

Recomanacions: cal dur aigua, l'única font del camí es troba a l'inici (i el final) de la ruta i, total, la porta la burreta. Penseu a dur protecció solar doncs no abunden les ombres pel camí. Si no esteu segurs que als vostres fills els agrada anar en burro podeu provar amb passejos de mitja horeta (anar a la font de la Serra i tornar) que també ofereix Jean Paul, o fer una volta en carro pel poble

Distància recorreguda: 9,07 quilòmetres

Altitud mín: 378 metres, **màx:** 572 metres

Desnivell acum. pujant: 202 metres, **baixant:** 204 metres

Grau de dificultat: Fàcil